U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M. P.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č. j. 46 Az 6/2012 - 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce JUDr. Ireně Strakové, advokátce, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 9. 2012, č. j. 46 Az 6/2012 - 13, odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. OAM-156/LE-LE05-LE05-2012, kterým žalovaný vyslovil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

Usnesením ze dne 23. 10. 2012, č. j. 46 Az 6/2012 - 18, ustanovil krajský soud opatrovnicí žalobce JUDr. Irenu Strakovou, advokátku, neboť podle zjištění soudu není známo místo pobytu žalobce.

Krajský soud poté doručil usnesení o odmítnutí žaloby ustanovené opatrovnici.

Proti usnesení o odmítnutí žaloby podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou přislíbil odůvodnit.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 11. 2012, č. j. 4 Azs 38/2012 - 7, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 13. 11. 2012 o důvody, pro které napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze. Současně stěžovatele poučil o tom, že nevyhoví-li této výzvě ve stanovené lhůtě (neodstraní-li vady kasační stížnosti), soud kasační stížnost odmítne. Předmětné usnesení Nejvyšší správní soud doručil opatrovnici stěžovatele dne 30. 11. 2012, stanovená lhůta tudíž uplynula dne 31. 12. 2012.

Opatrovnice stěžovatele na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě ani později nereagovala a Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení obsahu podání stěžovatele k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 103 odst. 1 téhož zákona.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Podaná kasační stížnost je neurčitá a nekonkrétní, v jejím textu stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který usnesení krajského soudu ze dne 27. 9. 2012 napadá. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost tohoto usnesení, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, v němž je uvedeno, že *„soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“*

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil, ačkoliv jeho opatrovnice je advokátka. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení

usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této procesní situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovené opatrovnici stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť ve stanovené lhůtě navzdory řádnému poučení nereagovala na výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti, a tím popřela smysl svého ustanovení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu